

Prima kámošky

Dagmar Geisler

Láska
s.r.o.

FRAGMENT

Láska s. r. o.

Prima kámošky

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Dagmar Geisler
Láska s. r. o. – Prima kámošky – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**Prima
kámošky**

Prima kámošky

Dagmar Geisler

Georgie

Doopravdy se jmenuje Melánie. Melánie „s pořádně dlouhým „ááá“ a taky s „y“ jako ve slově nylon. Ale dohodly jsme se, že jí tak nebudeme říkat, protože to jméno připomíná nehezke věci. Třeba havárii. A navíc se hodí spíš k malé holce, a ne slečně, jak nám v našem věku říkají dospělí.

„Jmenuju se Melánie,“ řekla těm dvěma novým klukům, kteří přišli do našeho plaveckého oddílu. Přitom potřásla hlavou, až se jí rozvinily vlasy. Nesnáším, když to dělá. Je to asi jediná věc, kterou na Melle nesnesu. Jsme totiž největší kamarádky. Už od první třídy, když jsme spolu začaly sedět v první lavici. Tehdy nás paní učitelka chtěla obě potrestat, a tak nás posadila k sobě. Ha ha, to jí nevyšlo! Zato nám dvěma jo.

S Mellou můžu mluvit o všem. Chtěly jsme se stát badatelkami v Amazonii, ale pak jsme si to rozmyslely a budou z nás mořské biologky a budeme pracovat na nějakém ostrově v Atlantiku. Pro všechny případy jsme si slíbily (fakticky, o půlnoci při úplňku a krvi!), že vždycky zůstaneme spolu a nikdy se do nikoho nezamilujeme. Kluci by totiž naše plány zhatili. Na tom jsme se shodly.

Jo, opravdu! Mella se na mě zlobila. Je mi líto, že jsem se na plavání chovala hloupě.

Mella

Zavolám na ni? Ani náhodou. Mohla by si myslet, že jsem jí zase odpustila. Tentokrát jí to ale tak snadno neprojde. Ne a ne. Neměla se chovat jako slepice.

Jsmo na plavání a sedíme na okraji bazénu. Georgie právě na stovce trhla rekord. Jsem na ni pyšná. Najednou vešli do haly dva kluci. Ani neměli plavky, byli normálně oblečení. Jen neměli boty. Chtěli se tam porozhlédnout. Aspoň to tvrdili. Třeba chtěli dát řeč. Vypadali sympaticky. Ten první, myslím, že se jmenoval Matthis, byl o něco menší než ten druhý a připomínal mi Froda. Toho Froda z filmu *Pán prstenů*. V knížce jsem si ho představovala úplně jinak.

Ten druhý se jmenoval Robbie. Vypadal jako Johnny Depp. No, skoro. Měl tmavé kudrnaté vlasy a tmavé oči. Paráda! A měl hezky snědou pokožku. Chtěla jsem mu říct, jak to v oddílu chodí, proto jsem se nejdřív představila: „Jmenuju se Melánie...“ Ještě jsem chtěla dodat: „A tohle je moje nejlepší kamarádka Georgie,“ jenže ona mě nenechala domluvit a začala vyšilovat. „Melánie!“ zaječela hystericky. „To je ale krááásné jméno, že? Kdes k němu přišla? Nekoupila ti ho maminka v H&M? Tam totiž mají samé krááásné věci!“ Pak sebou po zádech plácla do vody. Robbie s Matthisem bleskově uskočili, ale nestihli to. Georgie je ohodila od hlavy k patě. Byli z toho paf. Užasle se podívali na Lauru a Nikolu. Hm.

Georgie zůstala pod vodou celou věčnost. Ale tuhle taktiku už znám a vím, že si o ni nemusím dělat starosti. Georgie má totiž plíce jako kapustňák. Popadnu ručník a mizím do šatny. Dneska

už trénink stejně skončil. Trošku doufám, že Georgie přijde za mnou. Chyba lávky. Převléknu se a vyrazím domů. Sama. To má za to.

Je to zvláštní. Na plavání chodím tři roky a dneska jsem šla teprve potřetí domů sama. Poprvé, když jsme se pohádaly. Už nevím proč. Podruhé to bylo tehdy, když si Georgie zlomila nohu. Rýmu, chřipku a podobné věci míváme prakticky nastejno.

Nechápu, co se dneska stalo. Pět minut je pryč a Georgie nikde. Někdy ale bývá tak načurená, že se na ni bojím promluvit. Jindy je zase trhlá. Tou potrhlostí se vždycky vzájemně nakazíme. Nic takového, co předvedla dneska, jsem ještě nezažila. Nechápu, co se stalo. Fakt šlo jen o to, že jsem se představila jako Melánie? Jo, vím, že se jí to jméno moc nelíbí, jenže já zrovna neměla náladu na ty nemožné otázky. Kdykoli totiž řeknu, že jsem Mella, tak se někdo zeptá, co je to za jméno.

Proč zrovna Mella? Mella jela! A taky plela! Ha ha. A tak dále. Nemusím to poslouchat pořád dokola, ne?

Není nemocná? Nemá svoje dny? Poprvé? Nesmysl.

Dorazím domů a cestou do pokoje snažně doufám, že se stane zázrak a nikoho nepotkám. Mamka je v obýváku a maká na stepperu. Přes vrzání pér je slyšet teleshopping. Fofruju ke schodům. Můj děsný mladší brácha nikde.

Čeká mě třináct schodů. Druhé dveře napravo. Cvak. Pořádně zavřít. Hurá, jsem zachráněná!

Prašším sebou na postel a zapnu věž. S hlasitostí to nepřeháním, protože nechci, aby byla slyšet až dolů.

Co asi dělá Georgie? Ať si dělá, co chce. Já jí volat nebudu!

Georgie

Mella mi zavolala sama! Cítím se o tři kila lehčí. Právě jsem v kuchyni seděla u stolu s Luisou. Nechápu, kam na to chodí, ale hned na mě pozná, když mi není dvakrát. „Co je?“ houkne na mě. Pokaždé chci zavrtět hlavou, ale ona je rychlejší: „Vidím ti to na nose, nezapírej!“

Jak to asi podle nosu může poznat? Chovají se všechny matky tak nelogicky? Zatvrzele mlčím, ale ona to ze mě dřív nebo později stejně vypáčí. Dneska jsem se snažila mlčet víc než jindy. Luisa změnila taktiku. Nadšeně mi začala vyprávět, co s Walterem naplánovali na příští víkend. Pojedeme do akvária. Do nějakého nového, kde mají vzácné mořské ryby, které žijí hluboko v moři. Když chci být ta mořská biologka, tak mě to určitě bude zajímat, že? Mella samozřejmě může jet s námi.

Nestačila jsem zírat. Asi jsem koukala dost vyjeveně. Luisa najednou nevěděla, co má ještě říct. Nasadila si brýle na čtení a začala se probírat poštou. Předstírala, že má něco na práci, ale to jsem zase já prokoukla ji. Nejsem hloupá. Rychle jsem vymyslela nějaký důvod, abych mohla odejít od stolu. A když jsem se zvedla, zazvonil telefon.

Volala Mella. Chvilí něco plácala o tom, co se stalo v bazénu. Nedala jsem jí moc šanci a řekla jí, že mě to mrzí. Pak jsem jí pověděla o tom akváriu a taky že se těším, protože pojedeme spolu. Zeptám se mamky, jestli jsou tam i velké kalamáry. Co strašící? Zlatoočky? Povídáme si asi čtvrt hodinky a každou minutu se cítím líp.

Pak se vrátím do kuchyně. Luisa stojí u sporáku, takže máme buď nudle s rajskou omáčkou, nebo brambory na loupáčku s tvarohem.

Složitější jídla má u nás na starosti Walter. Kuchařsky nadaný otec má velké přednosti, zvláště když matce takové dovednosti chybí.

Otočí se ke mně. „A hele, už jsi zpátky? Zase všechno v pohodě?“ zeptá se s úsměvem.

„Jo, jasně,“ přikývnu, ale nechci o tom mluvit. Radši ji poprosím, aby mi ukázala prospekty akvárika.

Od té chvíle, co zavolala Mella, je mi zase fajn, i když někde v hloubi duše cítím, že to není úplně ono. Mám totiž dojem, že se Mella vzdala nějak rychle. Kdyby ještě počkala, až by mi došlo, že nejlepší bude, když já zvednu telefon, byla bych v naprosté pohodě a nemusela bych nic víc řešit. No, nejde mi to do hlavy.

Mella

Páni, to je mazec! Je nádherné nedělní ráno. Jako ze škatulky. Dnešní neděle je ale jiná, protože pro mě přijela Georgie a její rodiče. Ještě jsem nebyla oblečená ani nasnídaná, a tak je mamka pozvala na kafe. Luisa s Walterem se usadili na naše designové židličky. Walter se při tom tvářil, jako by měl co nevidět dostat závrať. Mamka pobíhala sem a tam, uvařila kafe a vyprávěla jim o své nové dietě. Copak to někoho zajímá? Zrovna v tu chvíli si navíc musela vzít ten děsný prášek. Připravuje se z něj nápoj, který by měl likvidovat tukové buňky.

„Jaké tukové buňky, Doris?“ zeptala se Luisa a mile se na ni usmála. Jiná mamka by na jejím místě okamžitě změnila téma. Moje ne. Povytáhne si ty svoje upnuté elastáky (nejvyšší velikost 36) a povídá něco o tukových polštářcích na bocích.

„Mami!“ napomenu ji a zrudnu.

Rychle spořádám housku a jdu za Georgií. Má docela fofr, protože se na ni vrhl můj brácha. Asi posté jí ukazuje svoji sbírku Lego Technik.

„Můžeme jet!“ zavolám, popadnu batoh a doufám, že si mamka na poslední chvíli nevymyslí nějakou šaškárnu. Třeba že mi nezačne do vlasů montovat ty své spony nebo mi složitě nasazovat nějakou tu svoji uměleckou čapku. Naštěstí mi jen vrazila do ruky kartáč na vlasy. Díkybohu!

Sedím na zadním sedadle červeného rodinného auta Sandersových. Georgie je vedle mě a pobrukuje si písničku, která hraje vepředu na céděčku. Má přivřené oči a vypadá stejně vyčerpaně jako já.

Jsme totiž na cestě už třináct hodin. Nejdřív jsme se nekonečně dlouho trmáceli tam, pak jsme si hrozně dlouho prohlíželi akvárium. Pořádně jsme ho s Georgií prošly. Všechno nás zajímalo tak moc, až jsme udolaly i Waltera s Luisou. Obyčejně s nimi nic nehne, ale dneska i oni začali netrpělivě přešlapovat. Nakonec se rozhodli, že se půjdou podívat na výstavu vykopávek z římského období, takže jsme měly ještě nějaký čas k dobru a zase jsme se mohly věnovat rybám. Celý areál jsme obešly nejmíň pětkrát. Nejlepší byl podmořský tunel, kde ryby plavaly přímo nad námi. Jo, bylo to hodně zajímavé, ale my bychom takové akvárium uspořádaly úplně jinak.

„Hlavně,“ přemýšlela Georgie nahlas, „bychom vybraly správné ryby.“ Takové, které žijí v těch nejhlubších vodách a obyčejní lidé je nikdy neviděli. Odborníci by se k nim dostali jen v ponorkách se speciálním vybavením. Když už jsme v podstatě byly na dně oceánu, pustily jsme se do plánování. Došlo nám, že budeme muset mít hodně zaměstnanců, aby práce nestála.

Určitě dostaneme finanční dotaci od vlády. Pak všechno připravíme, naplánujeme a začneme hledat vhodné uchazeče. Většinu času budeme pod hladinou a večery budeme trávit v našem domku na útesu. Pochopitelně s výhledem na moře. Taky budeme mít vyvíčeného racka a kočku a samozřejmě i supermoderní motorový člun, abychom se mohli co nejrychleji dopravit na pevninu. Někdy nás asi přepadne touha vidět nějaké lidi, takže vyrazíme do kina nebo na zmrzku. A příležitostně na diskotéku. Georgie plácla, že tam stejně nenarazíme na pořádné kluky. To jsem jí dala!

Náš ostrov si umím živě představit. Jako bychom na něm už byly. Hlavně ten domek. Určitě bude mít mořsky modré okenice. Doufám, že si ho Georgie představuje stejně jako já.

Pak nás Walter s Luisou vyzvedli a šli jsme na oběd. Cestou zpátky k autu mě docela bolely nohy, ale nevadilo mi to.

Z cédéčka hraje jedna z našich nejoblíbenějších písniček. Georgie si začne nahlas prozpěvovat a já taky. V autě Sandersových se vždycky hodně zpívá, i když kromě Luisy nikdo zpívat neumí. Mrknou na Georgii a ona se na mě usměje.

„Paráda, co?“ raduje se.

Georgie

Mám tak rozběhané nohy, že by nejradši utíkaly i v posteli pod dekou. „Hele, nechte toho a konečně si odpočiňte!“ houknu na ně.

Kdyby mě teď tak někdo viděl! Georgie Sandersová s plyšovou velrybou Wilfriedem. Držím ji v náručí a choulím se s ní pod dekou s mráčky a hvězdičkami. Nutně si musím promluvit s Luisou o tom,

že bych potřebovala jiné povlečení. Wilfrieda se samozřejmě nevzdám. Bez něj bych neusnula.

S Mellou jsme dneska plánovaly naši budoucnost. Domek na útesu prostě musí vyjít! Bylo by fajn, kdyby klaplo i to akvárium, ale bez něj se obejdeme. V každém případě se musíme naučit potápět. Nejlepší bude, když si budu přát kurz potápění k narozeninám. Musí to udělat i Mella. Ještě s ní o tom promluvíme.

O tyhle věci se totiž starám já. Vsadím se, že Mella spíš řeší, jaké bude mít náš domek okenice. I to je důležité. Bez Melly bychom si náš dům neuměly pořádně představit. Má totiž bezvadný vkus. Taky umí přesně popsat, jak co bude vypadat. Dokonce vymyslela názvy pro nejrůznější barevné odstíny ryb. Bezva, co?

Až začneme objevovat nové druhy ryb, taky jim bude názvy vymýšlet Mella. Nejdřív ale musíme začít s tím potápěním.

Páni, ani si neumím představit, kolik nás čeká práce.

A jáje, vždyť ještě nemám úkol z biologie. To je v případě budoucí mořské biologky nepřipustné. Mám ještě vstát? Asi mi nic jiného nezbude. Jen na chvílku zavřu oči.

Mella

Dneska nemám svůj den. Asi je to nějaké prapodivné pravidlo, ale kdykoli je venku superkrásně, mám pech jako hrom. I Georgie měla ve škole děsnou náladu. Možná to souviselo s tím, že neměla úkol na biologii a pohádala se kvůli tomu se Seiferovou. Anebo ji našťvaly Laura a Nikola, protože se jí o velké přestávce pořád dokola vyptávaly, jestli při první menstruaci použije tampony, nebo vložky. A kdyby se rozhodla pro tampony, chtěla by

ty s aplikátorem, nebo bez něj? A vložky s křídélky, nebo bez? Parfémované, nebo obyčejné? Jakou značku? A tak dále. Georgie tohle téma nesnáší. To vím moc dobře. Vsadím se, že Laura i Nikola to taky vědí a šly za ní naschvál. Jinak by za ní po školním dvoře neběhaly sem a tam a vytipovaly by si jinou oběť.

Snažila jsem se ji trochu rozptýlit. Vyprávěla jsem jí o Atlantiku, o obrovských kalamárách, které se poprvé ocitly na fotkách. Je to vlastně obrovská senzace. Jenže jsem s ní nehnula a pořád se tvářila jako kakabus.

V poledne jsem navíc doma potkala mamku. Právě se vrátila z běhání a sršela energií. Začala se mě vyptávat, jestli si přece jen nechci skočit ke kadeřnici, jestli vyzkouším nový pleťový krém pro dospívající, jestli spolu zase někdy půjdeme nakupovat. V H&M právě mají bezvadná trička pro mladé slečny. Ach jo, Georgiina mamka určitě pořád neříká, že je něco „bezvadné“. A „mladá slečna“. Hrůza, takový výraz!

Mám na ni vztek, a tak se neučesu a na trénink si vezmu to nejošklivější tričko, které mám.

Jenže co teď? Před plaveckou halou stojí Laura, Nikola a Sandra, husa největší. To bych ještě přežila, ale kousek od nich jsou Robbie a Matthis. Ve snu by mě nenapadlo, že dneska zase přijdou. Kdybych to tušila, aspoň bych se učesala. Popadnu tašku s věcmi a přitisknu si ji na prsa, aby nikdo neviděl, že mám na triku myš. Zpoza rohu vychází Georgie. Strčím do ní ramenem a znovu jí líčím tu historku o obřích kalamárách. Tentokrát mě konečně poslouchá. S nikým se nezastavujeme a jdeme rovnou do haly. Pak zamíříme do šatny.

Georgie

Když jsem viděla Mellu před halou, dost se mi ulevilo. Měla to příšerné triko s myší a vlasy jí trčely na všechny strany. Na Robbieho se ani jednou nepodívala a zase mi vyprávěla o těch kalamárách a nejnovějších vědeckých výzkumech. Díky bohu! Docela jsem měla strach, že se jí ten kluk líbí. Ale když se ani neučesala, jsem v klidu. Zato ostatní holky jeho i toho jeho divného kamaráda div nespokly. Laura ustavičně potřásá hlavou, až jí ty blondáté kudrny nadskakují dva metry vysoko. Nikola a Sandra zase vypadají, jako by právě přišly z přehlídkového mola. Je to legrační, před pár měsíci vypadaly jako malé holky, a teď si div nehrají na dospělé.

Plavání mi dneska vyšlo. Stovku volným stylem jsem zaplavala pod minutu deset. Mella je taky v dobré kondici. Konečně je všechno při starém.

Nikola, Laura i Sandra dneska trénují s námi, i když na závody skoro nejezdí a na tréninky chodí jednou týdně. Určitě přišly jen kvůli klukům. Plavci mají totiž super postavu. To ony určitě vědí.

Mella

Páni, ty se na Robbieho lepí jako vosy na bonbon! Nejtrapnější je Nikola. Jsem ráda, že jsem si aspoň vzala nové plavky. Vyšplhám na startovní blok a skočím do vody. Šup! Zdá se, že jsem to zvládla elegantně. Doufám, že se kluci aspoň trochu koukali. Prorážím vodu a vynořuju se nad hladinu. Je mi skvěle. Georgie je se mnou

taky spokojená. Dneska mě chválí dokonce i trenér Micha. Uznale mě poplácá po rameni. Teď už je mi jedno, jestli se ostatní koukají.

Cestou domů si s Georgií kousek zajdeme, abychom mohly skočit do cukrárny. Náš velký úspěch oslavíme velikánským borůvkovým pohárem se dvěma lžičkami. Venku jdou kolem cukrárny nějací dva kluci. Napadlo mě, že to jsou Robbie a Matthis, ale nebyli to oni.

Georgie

Dneska vařil Walter. Mňam! Tašku s věcmi hodím do kouta a letím do kuchyně. Aha, podle všeho přijde nějaká návštěva. Na stole je totiž prostřené nádobí po Walterově babičce. Na šestiramenném stříbrném svícnu hoří svíčky a voní to... Mmm. Zvednu pokličku a nasaju vůni. Bretaňská rybí polévka! V troubě se dopéká jehněčí pečeně. Ještěže mi tak rychle tráví a ten pohár mě moc nezaplácí.

„Ahoj, žabko. Už sis vybalila věci?“ zeptá se Luisa. Právě rozdává příbory. Provinile se usměju a jdu do tašky pro ručník a plavky. Mokré věci přehodím přes vanu.

Někdo zvoní. Sednu si na okraj vany. Velké vítání se bude muset obejít beze mě. To nekonečné olíbávání fakt nesnáším.

Nad umyvadlem visí velké staromódní zrcadlo. Vyplážnu na sebe jazyk. Čau, Georgino Sanderová. Pf! Proč mi zrovna teď do hlavy skočily ty Lauřiny lokny? Já mám prachobyčejné hnědé vlasy. Nechala jsem si je ostříhat nakrátko, protože je to při plavání praktické. Nafouknu tváře. Spousta lidí, a mezi nimi i ženy, vypadá v krátkých vlasech něžně a křehce. Já ne. Přemýšlím nad tím, jak bych vypadala v dlouhých vlasech. Zaťukám si na čelo a jdu do kuchyně.

Přišli Gerlinda a Dietrich a jedna kolegyně Luisy a Waltera. Je to taky učitelka a chodí pouze na velké oslavy. Myslím, že se jmenuje Simona a vyučuje angličtinu a občanku. Naštěstí páchá výuku na jiné škole, ne u nás.

Když míváme hosty, obvykle u nás vládne pohoda a většinou je i sranda, ale dneska je to bída. Začalo to už tou děsnou průpovídkou. Dietrich se na mě totiž podíval a řekl tu největší koninu, jakou mohl: „Teda, Georgie, ty jsi ale vyrostla! Už je z tebe mladá dáma, vid’?“

Mlčím. Možná jsem ho měla odpálkovat: „Ty jsi ale zestárl, Dietrichu. Je z tebe skoro penzista, vid’?“

Hned u polévky sklouznou ke svému oblíbenému tématu, takže si vypráví o tom, jaké to bylo, když spolu všichni bydleli. Při jehněčí pečení pak začnou propírat to strašné slovo. Puberta. Ne! Už zase. Posledně se od něj nemohli odtrhnout. Luisa a Gerlinda nejsou k zastavení. Dokonce se k nim přidá i Simona. Vypráví jim, jak se tehdy jako puberťačka cítila. A jak rodiče chodili kolem puberty jako kolem horké kaše. Dnešní puberťáci to mají mnohem snazší, protože se s pubertou nedělají tajnosti, ještě dodala. Bla, bla, bla. Že se mám dobře? útočí na mě. Snažím se je neposlouchat a naberu si další porci fazolek.

V kuchyni je teplo. Walter otevře červené víno a Dietrich pustí cédéčko. Zní nějak africky.

„Přesně tak!“ vykřikne Luisa. „Můžeme si o všem otevřeně promluvit. Určitě to neudělám jako moje matka. Vrazila mi do ruky balíček vložek a bylo to. Žádné takové, že první menstruaci pořádně oslavíme. Na počest měsíční bohyně, víte? Přece jen je to nejdůležitější den v životě mladé ženy.“ Gerlinda i Simona jsou z jejích úvah nadšené. To se mi snad zdá! Haló, dámy, já s vámi sedím u stolu! Nemohly byste se mě nejdřív zeptat, jestli mi to nevadí? Ani náhodou, rovnou začnou probírat menu na oslavu měsíční bohyně, nebo jak se jí říká. Nevěřím vlastním uším. Po dezertu jdu dobrovolně spát.

„Copak je, zlatičko?“ osloví mě Luisa. „Něco se stalo?“ Vstane a obejmeme mě kolem ramen. Voní mamkou. To je kombinace Nivey a vanilkového pudinku.

„Řeknu ti to jindy,“ hlesnu.

„Dobře,“ prohodí a dá mi pusku na tvář. Zatraceně! Na Luisu se nikdy nemůžu zlobit. Stejně se zvednu a jdu do svého pokoje.

Mella

Dneska jsme s mamkou vyrazily do města. U oběda měla tak dobrou náladu, jakou u ní dlouho nepamatuju. O těch tričkách v H&M mluvila pořád dokola, a tak jsem jí nakonec slíbila, že se na ně pojedeme podívat. Samou radostí mi padla kolem krku a na počest naší dohody si do cappuccina výjimečně nedala odtučněné, ale plnotučné mléko. Doufám, že toho nebude litovat.

Koupila mi čtyři trička. Červeno-růžové s rozšířenými rukávy jsem nejdřív zavrhla, ale mamka říkala, že mi moc sluší a krásně mi jde k blondatým vlasům. Tak tedy dobře. Mamka si pak zkoušela takové potrhle šaty z dívčího oddělení. Byla to sranda.

Ještě si chtěla vyzkoušet ultrakrátké pletené cosi, potištěné portréty popových zpěváků. Sotva s ním zmizela v kabině, někdo mi poklepal na rameno. Otočila jsem se. Robbie!!

„Ahoj,“ prohodila jsem jakoby nic. Děláám všechno, co je v mých silách, abych nezrudla. Ještěže jsem se aspoň trochu učesala. Co svetr? Jo, jde to.

„Co tady děláš?“ zeptal se. Bradou jsem kývla k náruči plné triček a usmála se. Modlila jsem se, aby mamka ještě chvíli zůstala v kabině. Popošla jsem kousek dál, aby nás neslyšela. Robbie šel se mnou.